

Экстренный бюллетень

Г А З Е Т Ы

ВОЛЫНСКАЯ ЗАРЯ

Житомиръ, Вторникъ, 21 Января 1919 г.

Открытие Трудового Конгресса.

КІЕВЪ, 19. Завтра открывается всеукраинскій трудовой конгрессъ. Со всѣхъ концовъ укр. нар. республики съѣзжаютъ избранные крестьянствомъ, рабочими и трудовой интеллигенціей делегаты. Вчера и сегодня велись подготовительныя работы и записи прибывшихъ депутатовъ. Засѣданія конгресса будутъ происходить въ Городскомъ театрѣ. Для членовъ конгресса заготовлено помѣщеніе. Настроеніе прибывшихъ членовъ бодрое. Крестьяне и рабочіе вручили своимъ делегатамъ указы и резолюціи и съ большимъ довѣріемъ относятся къ Трудовому Конгрессу.

Вчера въ Кіевъ прибыли трудовые делегаты Западной Украины, чтобы вручить Директоріи официальный актъ о соединеніи обѣихъ украинскихъ республикъ. Между делегатами прибыли также представители галицкаго державнаго секретариата Бачинскій, Витовскій, и др. делегаты и привезли Директоріи официальный актъ укр. національной рады отъ 3 января о соединеніи западной укр. республики въ одну соборную республику. Съ прибытіемъ делегатовъ въ понедѣльникъ въ 11 час. утра состоится торжественное объявленіе возсоединенія обѣихъ республикъ.

УТА.

Статья «Відкриття Трудового Конгресу» 1919 рік.
Газетний фонд. Газета «Волынская заря» «экстренный бюллетень»,
21 січня 1919 року.

ГРОМАДЯНИН

ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА ТА ЛІТЕРАТУРНА

Виходить щодня, крім понеділків і днів після великих свят.

М. Житомир, Пятниця 5-го Вересня 1919 р.

Адреса редакції в центрі:

Житомир, Б.-Богородицька, 22, тел. 16

Нагорода за роботу від 4 год.

Завантаження від 3 год.

Вартість газети 4 гриви

Вартість газети 4 гриви

Вартість газети 4 гриви

Вартість газети 4 гриви

Хай живе Самостійна Соборка Українська Народня Республіка!

ОПОВІСТКА.

В Волинській духовній Семінарії прийомні іспити і репетиторі відбудуться з 15 вересня н. ст.

Початок лекцій — 1 жовтня н. ст.
Ректор Семінарії.

М. Житомир, дня 5 вересня, 1919 р.

Про союз народів. За часів Центральної Ради, наприкінці 1917 року з ініціативи Михайла Грушевського був скликаний в Києві з'їзд „недержавних“ народів колишньої Російської імперії. Як відомо, завдання цього з'їзду мали своєю метою створення міцного союзу всіх національностей для оборони своїх національних, політичних і суверенних прав від агресивних замахів Великої Росії.

На тому з'їзді одностайно було признано, що кончатість такого союзу — дуже на часі, що він владно дискутується життєвими інтересами кожної народності, що мешкає на території колишньої Росії. Керівники цього з'їзду зауважали, що Росія ніколи не зречеться своїх імперіалістичних планів і тільки зміцніє після революційної руйни, зараз же поведе боротьбу політику проти кожної слабшої національності, що ця політика стане національним гаслом державного будівництва Великої Росії.

Передбачаючи таку небезпеку, представники „з'їзду народів“, намагалися створити один міжнародний фронт „недержавних“ народів проти Великої Росії.

Робота цього з'їзду була стала цілком на твердий ґрунт, лишилось тільки надати їй якийсь юридичний форм, перевести ухвали з'їзду в стадію Союзу.

Отже, на великий жаль, бурхливі обставини 1917 р. розбили заміри представників від народів на тому з'їзді.

Большовицька наваля припинила роботу з'їзду і всі його ухвали, залишились тільки платонічними побажаннями. З'їзд народів не встиг зробити те, що було крайньо необхідним.

Дальніші події зовсім одсунули цю справу. Кожному із „бувших“ „недержавних“ народів, довелося на власноруч захищати свої національні і суверенні права від поволіючих замахів Великої Росії.

Небагатьом народам удалося захистити себе. Тільки Україна та Грузія гідно вийшли на шлях власного державного життя, а інші — Латвія, Білорусія, Вірменія, Татарія — упали під ударами большевицького червоного імперіалізму, котрий, лицемірно прикриваючись соціальними лозунгами, політичною безоглядною демагогією — провадив свою потайну, заховану від людського ока політику: — створити єдину, неділиму совітську Росію, убити національний рух слабших народів, знівельвати їх.

Словом, політика большевицкому по суті — та ж сама, що була за часів царату, тільки інші методи, інші засоби, методи, котрі досягають вірніше і скоріше цілі.

Нині, коли большевизм агонізує і поволі слабнуть його імперіалістичні пазури, на сцену приходять

Стаття «Про союз народів» Газетний фонд ДАЖО, газета «Громадянин» від 05 вересня 1919 року

ДО БОЮ!

Орган Союзу Боротьби за Самостійну Україну.

Ч. 1.

28 жовтня

1927 р.

Шкатулке, шкатулке, шкатулке, шкатулке,
Годуйте шкатулку, будуйте шкатулку.
До бою сто тисяч побратимів стане,
Щирим, вірним, вірним ві бардаки!

Так, ми кличемо до бою!

До свідомої, невпинної й завзятої боротьби!

До боротьби за Самостійну й Вільну Україну!

Довгий період нав'язування зв'язків, нагромодження сил та шукання шляхів накинчися.

І сьогодні ми вже не розпоршені та роз'єднані одиниці, як це було ще рік або два тому. Сьогодні нас вже тисячі й тисячі борців свідомих та загартованих, об'єднаних та натхнених великою політичною ідеєю.

Кривава легенда всемогутності ДПУ вже розвіялася. Минув той пекельний жах перед комуністичною „охральною“, що кожного навіть найвідважнішого відвертав не то що від боротьби, але й від самої лише думки про неї.

Заляканий обиватель України перетворюється в українського громадянина. Він зрозумів, що його одурено політично, економічно й національно. Не піймати вже його більшовиком на гачок брехливих обіцянок. Бо з гіркого, кривавого досвіду набрався він власного та гнучкого розуму.

І чим далі, тим більше та глибше охоплює цей процес живого перетвору усі верстви української людності — селянина й робітника, москаля й матроса, студента, учителя й урядовця.

І що дужче розгортається розпад фінансово-економічних основ ССР, що наочніше виявляється політичний й моральний розклад комуністичної олігархії, тим активнішим та відважнішим стає новороджений український громадянин, певний своєї справи та своїх сил, повний

полі до боротьби за національно-політичне визволення закутого народу. І

І тому ми кличемо тепер до бою.

Ми кличемо до рішучої боротьби громадян України, без різниці ртій та політичних напрямів, від комуністів до демократів. Без різниці класів та становищ. Без ^{бездальності}.

Але з заклинком так звертаємось ми не до всіх. Не до політичних й громадських повій, не до тих, що по обидва боки кордону несуть отруту у свідомість мас та дезорганізують лави майбутніх борців, не до хорих на манію величності, не до залюданих Кремля. А до тих відданих справі понад усе та здорових духом, до тих, в кого ще не поросли мозолі на душі, „кого в бій ще манить, хто цілий чоловік“.

Іх і тільки їх ми кличемо до боротьби.

Не до терористичних актів, не до партізанських повстань. Прийде час і на ці форми боротьби. Але не тепер. В даний момент вони потрібні та корисні тільки ДПУ. Воно й само через своїх агентів-провокаторів буде організовувати такі виступи, щоб тим сподобом знесилювати рух, вилучючи не тільки найвідважніших, але й тих, хто, не йдучи на компроміси з владою, мовчки чекає слушного часу. Такі форми боротьби в даний момент — то найбільша послуга для ДПУ та найстрашніший злочин супроти нації, злочин, якого ніхто та ніщо не виправдає.

Не геройські вчинки поодиноких осіб, чи груп потрібні тепер. Не вони можуть доконати остаточне повалення того ладу, що тримається тільки багнетами, катками та шпіонами.

Лише свідомі й організовані маси селянства, робітництва й інтелігенції спільними силами в стані змести червону Бастілю.

Перед нами уперта й тяжка боротьба. Вона вимагає широкої організації пропаганди та агітації. Найбільшої конспірації. Координації та концентрації усіх національних сил. Залізної дисципліни. Єдності чину. Безперервності ударів. Ці форми й методи диктуються нам обставинами та поведінкою ворога. Всі вони доцільні, коли збільшують свідомість та активність мас, їхню організованість, та революційність, коли вони викривають наміри ворога, знесилюють та дезорганізуюють його лави.

Немицериане море народнього лиха та незадоволення що дня дає безліч нагод до такої боротьби.

І не зважаючи на всю спритність ДПУ, можливі є найрізноманітніші форми боротьби — від безжурної бойової студентської резолюції, чи запитання окремих громадян радянської республіки (радин-

ська Конституція дає громадянину таке право) й до місцевих чи загальних страйків та бойкоту.

Але всі ці форми боротьби мусять бути підпорядковані одній найвищій, мусять неухильно та певно вестися до тої остаточної та кульмінаційної, що зветься — Всеукраїнське Збройне

Повстання.
Отже до праці — боротьби під проводом Союзу!

Єдиним залізним фронтом проти ворога!

До переможного Всеукраїнського Збройного Повстання!

За Вільну Самостійну Україну.

Час останнього бою, час перемоги не далекий.

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ БОРТЬБИ ЗА САМОСТІНУ
УКРАЇНУ.

Революція наближається.

на десять років

10 років вже минуло від дня жовтневої революції! 10 років вже існує «соціалістична» держава на терені колишньої Росії! Та іскра, що з неї мала спалахнути вогонь світової революції!

Ті самі десять років, що за Марксом та Енгельсом відокремлюють одну революцію від одної!

А тої світової революції все не має та не має. Забарилася й сподіваний революції до окремих капіталістичних держав. Навіть, на всім світі «і» буваються протилежний процес, консолідація капіталізму, відбудова зруйнованого війною господарства. В одних державах більше, в других менше, в одних швидче, в других повільніше. Але скрізь розвиток завжди занепадає. Очевидно, не зважаючи на внутрішню суперечність, властиву капіталістичній системі продукції, вона виконала ще свої історичні зобов'язання, не розвинула в своїй внутрішній системі сили до закінчення.

Так і супереч сподіваний знову одійшла та система революцій у далеку, далеку будучину!

А тим часом революція таки справді наближається. І хто знає може навіть не сьогодні завтра вона вибухне з небувалою силою перед злинованими очима цілого світу.

Але не там, де мислять ВКП, не на Заході, а у себе дома, в ССР.

І коли б сьогоднішні ювіляри Кремля з такою десертною правдою в вічі, то і вони мусять б швидко сказати, що «і» тепер в ССР, то і вони мусять б визнати, що революція в цій країні дійсно не дає горами.

А що таке свідомості та широка правда від окремих диктаторів аж ніяк не дочекається, то і мусять зробити це ми.

Що ССР перебуває в стані швидкого занепаду, розкладу та повного банкрутства, цього не бачити може тільки сліпий, а чи не хоче бачити політично засліплений.

На полі міжнародному відбувається хуткий процес ліквідації ССР.

Скільки говорилось і держави більшовицької, скільки писалось в більшовицькій пресі, що тільки заборонити капіталізм можна буде відбудувати зруйноване війною народне господарство! Скільки надій покладалось на економічний і політичний союз з закордонним капіталістичним світом! Скільки сил та праці ужито було на боротьбу за фактичне та правне визнання ССР капіталістичними державами! А скільки держав тих вже визнали

жовтневої революції). було ССР, навало «нормальні» торговельні й дипломатичні зносини!

І от тепер ті сподіваний на закордонні капітали, на кредити, на позики розбитися.

Ні, не розбитися! Їх розбили ті самі злочинні руки, що до тих капіталів простягалися!

Комуністичною пропагандою й агітацією, скрізь, а особливо по тих державах, де були Полпредства та Торгпредства ССР, партія більшовицька зруйнувала всі можливості економічно-фінансової співпраці з капіталістичним світом Заходу, підрубала власноруч міжнародні коріні розвитку господарної підбудови своєї зруйнованої країни.

Це комінтерни, цей платний прихвостень, московських більшовицьких, домі ССР до ізоляції на полі міжнародному, не він своєю невентурацією, працею утворив вже тепер значне, а чим далі тим більше та грізніше коло лютих ворогів ССР.

Так, обшукуючи робітникам й селянам мир та тількио афішуючи перед цілим світом свої «аморальні» наміри, сам уряд ССР своєю політикою чим раз швидше наближає страшний час війни, війни міжнародно могутнього капіталістичного світу проти агресивної, але кволої червоної держави, проти ССР.

Але не війна така має викликати революцію, її не на війну (про інтервенцію нема що й казати) мусять покласти свої невдоволені надії повневолені людські.

Глибокий процес внутрішнього розкладу, громадського, політичного та економічного, нем раз дуже охоплює всю країну. І ліквідація ССР на полі міжнародному лише прискорює та загострює внутрішній конфлікт.

Фінанси держави у розпачливому стані.

Золото й закордонну валюту розстріляли кремльовські вельможі на всім міжнародні авантюри, на шпанаж й провокацію та на підтримку комуністичних партій по рівнож державах цілого світу. Величезна кількість паперених грошей має до зміниного мізерне золоте забезпечення. «Золотий» держави давно вже став нізиче під подоланням своєї золотой вартості. І що дня падає він все нізиче та нізиче.

Потреби зруйнованої країни безлічно великі, особливо коли навіть на ушугу, що до державної компетенції належать, тепер величезні галузі народного господарства. А бюджет державний, союзу та окремих республік, щойно лише дорівнює передвійськовому бюджетові старої, царської Росії, де господарство не було зруйноване, де такі величезні галузі як ціла промисловість, тор-

Листівка Органу Союзу Боротьби за Самостійну Україну від 28 жовтня 1927 року «До бою». Газетний фонд ДАЖО, листівка № 225, арк. 27зв.

не злочинство Шварцбарта — свідомо чи несвідомо для останнього, це байдужа річ скеровано рукою опричників всеросійської Чєка.

Це їм потрібно було щоб Симона Петлюри не стало, і то саме тоді, коли міжнародна ситуація стала складатися сприятливо для українського відродження, коли чорні хмари „зловісно нависли“ над ССРСР, а вогики народнього невдоволення вже зливаються у подумка майбутньої неминучої революції.

Отже, Шварцбарт об'єктивно зробив більшовицьке діло.

І такого подвійного — проти людини та проти чесного діяча — злочинця, котрого, як і всі інші того, ні один пристойна жидівська партія серед звичайних обставин не прийшла б у свій склад, боронило ціле жидівство, боронило як один чоловік! Воно фактично зробило його перед цілим світом своїм національним героєм, местиною за заподіяні жидівському народові страшний крикяди.

Так піле жидівство об'єктивно стало причетним до цього суто більшовицького діла.

Але боронили убійника Шварцбарта, жидівство зробило ще й другу послугу більшовицям, а одночасно — і при тому цілком свідомо — і величезну кривду цьому українському визвольному руху.

Так само, як і більшовики, воно й його преса кинуло дічам українського відродження обвинувачення, що вони улаштували жидівські погроми.

Так „погроми“ під час нечуваної визвольної боротьби на Україні були. Страшні й жорстокі погроми. Але це були не ті погроми, що їх організували діччя антисемітського уряду, як це було за царських часів, ті, що, як кажуть мудрий жидівські політики, своєю однією причиною мали в умовах національної й одночасно гироканської війни, в „антисемітські обставини“. То значить, що погроми тих суворих часів були такими вищода стіхійного порядку, за які молада нестала національна влада та ще в умовинах вестинних боїв з ворогом, біляк того влада конова — сьогодні тут, а завтра вже ген ген далеко — не може, а значить, і не мусить нести ніякої відповідальності, бо вона не мала за часів того „антисемітського обставин“ ніякої реальної сили.

І найкращою ілюстрацією до цього є той відомий факт, що не ті погроми отамани, які до речі сказали, одночасно тримали та грабували не тільки жидів, але й єврей, та інтелігенцію, зрадили українському руху та перейшли до більшовиків, де їх не було покарано.

І жидівство здало все це. Як мало воно й те, що вперше у світовій історії жидівство дістало з руху визвольного народу справдешні реальні наслідки відповідно на Україні. Як мало воно і те, що українські революціонери за часів царських жидівських погромів завжди боронили жидів, що український визвольний рух ніколи не мав і свого радца погромників.

Знає, А проте засідателів націоналістичних фанатизмом воно послало шпунти оте тивже обвинувачення. Навіть не спробувало воно перед свідомою безспрочною брешкою вустами Тьомініч, провідників Вальдманн завважити перед цілим світом, що мовляк Петлюра маво тримав в своїй руцях українську армію, був диктатором, отже мав силу кожної хвили арештувати погроми, але не прийняв, бо не хотів.

Ми не будемо, бо не потрібно, за потрібне, спростовувати цю брешку. Ми тільки твердо запам'ятаємо її.

Бо приїде ще, коли доведеться пригадати безліч різних крикяд, заподіяних українському народові. Приїде той день, коли не мулячи, а митрудиати всіх націй України, і не в Паризи, а в Київі, як Харкові, правитимемо великий міжнародний суд. Там судитимемо як і тих, хто іду, пророки української визвольної боротьби не тільки жидів, але й єврей, та інтелігенцію, і тих Шварцбарти, Петерсе, Гавренкіні, чий рука даламощ в кроки не тільки Симона Петлюри, але й усіх борців за шість і дубів нашої батьківщини. І в тому суді пригадаємо як та живим ділом спростуємо ті накази Тьомініч та Вальдманн.

А повазьмо мусямо терпеливо чекати того слушного часу, добре запотувавши собі, що тими

наклепами на діччя українського руху жидівство знову робило більшовицьке діло.

Подвійно ж тепер, як така акція цілого жидівства в справі Шварцбарта мусить відбитися на нещасливих майбутніх відносинах між жидівським та українським нацією далеко від Пароку, на Україні.

Коли розгадуючи суми події 1919-1920 років, доводилося констатувати „антисемітські обставини“, то тепер, по десятирічному пануванні комуністів, мусимо без зайвих політичних сантиментів визнати, що той антисемітизм став поширеним, нелицезним та страшним, і то не тільки на Україні, але й по цілій радівській федерації. І охочим широчезні маси народу, робітництва, селянства й інтелігенції, навіть значну частину самої командарії.

Хоч і який прикрій є цей факт, одначе ми нас не даємо.

Ось вже десять років комуністичні вивчачи змушнюються над повневоленням народом, над ревною думкою, радівною, катують його не тільки тіло, а і душу нації. Ось вже десять років у передніх лавах тих вивчачів народні маси бачать раз у раз найблизятіших жидівських комуністів. Це то ж дивиння, що від того неслюдського і повседедного катування туманяться розум народній, що він не може одріджити вже жидів від комуніста, вивуляючи всіх жидів у тому слобому тяжкому ліхві.

Отже, стоючи перед таким страшним фактом зросту того „антисемітського обставин“, ми поставили жидівство собі питання, як має одгукнутися злочинство жидів Шварцбарта над Петлюрою у свідомості широких мас українського народу, що почуття має збудити в тих масах вивчачів Шварцбарта, та що може постати для жидівства на Україні через ту акцію жидівства поза Україною, що звільнила Шварцбарта від тяжкої кари.

І воно повинно було б це питання поставити перед собою, перше ніж розпочинати оборонну акцію в справі Шварцбарта. Бо не тільки жартувати здалеко сотням тисячам чесних трудящоземляк, робітників, ремісників та селян, там на Україні, тільки на те, щоб тут у Паризи врятувати злодійську душу Шварцбарта.

А поставивши це питання, воно мусило б одсахнутися від того Шварцбарта, бо відповіддю нього було б надто жакливо-всім.

І убийство Петлюри, і виправдання Шварцбарта і це найбільше акція жидівства тільки абляшати ще дужче отой страшний „антисемітський обставин“.

Ось чому ми маємо повне право назвати повневолення жидівства в процесі Шварцбарта об'єктивним злочинством насамперед супроти свого власного народу.

Але це злочинство жидівства не спонукає нас збочити з нашого шляху активної боротьби проти жидівських погромів, хоч би й такий, що є наслідком „антисемітського обставин“.

Ми завжди боролися проти погромів, і тепер будемо ми з надійною енергією провадити ту боротьбу, без жадно парамичи вивуляти, посередних й непосредних, усіх тих, хто систематично розробот та порожнену серед різних націй нашого краю.

Ми знаємо, що ця боротьба буде надто тяжкою. Ми розуміємо, що процес Шварцбарта та акція цілого жидівства в тому процесі зробили лише завдання без краю складнішим та тяжчим. Може бути, що в нас знову не стане сили, щоб той стихійний антисемітизм подужати. Але проте ми будемо боротися.

В цій нашій боротьбі нам потрібні спільники, і ми будемо ревниво кликати адороні елементи всіх націй України до спільної антипогромної акції. Але ті елементи жидівства, що планували наш визвольний рух, наших чільних діячів, тим спільником нашої єти не можуть. Бо між нами та ними постанала величезна процес Шварцбарта, який обов'язком та прирву заснати, перш ніж вони знайдуть своє місце у спільній з нами акції проти погромів.

Як це зробити, про це мусять вони подумати сами.

Листівка Органу Союзу Боротьби за Самостійну Україну від 28 жовтня 1927 року «До бою». Газетний фонд ДАЖО, листівка № 225, арк.28

Радянські провокатори прискорюють війну.

Методи праці ДПУ — шпionаж та провокація — вже піддавши стали методами діяльності компартії й самого радянського уряду.

Прикриваючися перше тогочасною дипломатичною та торговельною представництвом, ці три установи гуртом широко розгорнули за кордоном не тільки шалену комуністичну агітацію, але й комуністичний шпionаж та провокацію.

Але тепер, по тому як така „дипломатична“ та „торговельна“ діяльність радянських установ, раптом виринувши на світ денний, довела до лисвідання ССРСР на полі міжнародному та сточила країну колом ворогів. — тепер вже і компартія й радянський уряд стають на шлях непримирної провокації війни.

Саме тепер, коли з нагоди урочистого святкування десятиї річниці жовтневої революції понахалю до Москви сила закордонних гостей (і все то за гроші убогого робітництва та селянства ССРСР), комінтерн улаштує паради комуністів-військових, так званих „червоних фронтовиків“. А мета тих парадів — виготовлення, виховання й організація червоної військової сили для захоплення політичної влади в різних державах Заходу, як от Германія та Франція.

Комінтерн вважає, що прийшов вже слушний час для такої війни, для соціальної революції. Знову, як це не раз і не два траплялося в недалекому минулому, стачаць та повперховий розум діячів комін-

терна не встані а ні зблизити гауду тих подій, як до тої війни дають йому привід, а ні фатальних наслідків її для світового робітництва і для ССРСР.

Дріблесенький успіх німецької компартії на виборах в Гамбурзі з одного боку, та зріст свідомості, організованості й дисциплінованості робітників має на всім світі, з другого боку, — ось ті резерви підвалини, що покладено в основу тої нової авантюри. А мізерія воли того, що супроти гамбурзького невзначного епізоду стоїть занепад компартій по всіх країнах світу, а поряд зросту класової свідомості міжнародного пролетаріату в його масах відбувається адоренний процес боротьби проти комуністичних авантур, відокремлення від компартій.

І ми знаємо вже з досвіду, які будуть наслідки тої нової шайї комінтерна для міжнародного робітничого руху та для ССРСР.

Потоки пролетарської крові та неминучий збройний конфлікт з ССРСР!

І організуючи нову спробу соціальної революції провокаторські руки комінтерна дуже добре знають, на який шлях вилізуть вони робітництво.

Недаром же останніми часами радянський уряд так жваво купує за кордоном великі партії свині, шкіри та свиння.

Він готується до війни, бо сам тую війну провокує.

Революційна Боротьба вимагає великих коштів.

Листівка Органу Союзу Боротьби за Самостійну Україну від 28 жовтня 1927 року «До бою». Газетний фонд ДАЖО, листівка № 225, арк.28зв.